

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 598

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ἐν Ἀθήναις . . . . . φρ. 8 —	Μήτσου Χατζοπούλου Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Ἀλεξάνδρου Δουμά : Ο ΛΗΣΤΗΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Τσέγκ-Κι-Τόγκ : Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΟΝΕΙΡΟΝ, διήγημα κινεζικόν.	ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10
Τεῖς ἐπαρχίαις . . . . . " 8 50		Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματωσῶν καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . . . φρ. χρ. 15.—		
Ἐν Ρωσίᾳ . . . . . ρούβλ. 6.—		

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α

Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν εἶνε ὠραία, ἀλλ' εἶνε χαριτωμένη κόρη. Νά, εἰς συλλογισμὸς χιλιάκις ἐκφρασθεὶς ὑπὸ τῶν χειλέων μου μοῦ ἐκφεύγει καὶ τόρα πρὸ τῆς τελευταίας ἐπαρχιακῆς φωτογραφίας τῆς, καὶ τοῦ πολυσελίδου γραμματῶς τῆς. Ἐχει φωτογραφηθῆ, βλέπω, στεφανωμένη μετὰ τριαντάφυλλα καὶ ρόδα, μετὰ ζέπλεκα τὰ μαύρα μαλιά τῆς, ζέπλεκα καὶ χυμένα ὀλοτρόγυρα εἰς τὸ μαυροδέματο πρόσωπό τῆς, καὶ ἐξολισθάνοντα κάτω, κάτω πρὸς τὸ θυμασίως κολποῦμενον στήθος τῆς, στήθος κόρης δεκαενναετοῦς, σφύζον ἀπὸ ζῶην καὶ νεότητα. Ἀλλὰ τί νὰ λέγῃ μέσα εἰς τὰς πυκνάς αὐτὰς σελίδας, καὶ πῶς νὰ οἰκονομήσῃ κανεὶς τὸ ἀνοικονομήτην γραμματῆς, καὶ τέτοια ὦρα μάλιστα ; Θεέ μου ! ὄκτω παρὰ τέταρτον, καὶ εἰς τὰς ὄκτω πρέπει νάμει εἰς τὸ γραφεῖον καὶ δὲν ἐπλύθη, δὲν ἐνεδύθη ἀκόμη. "Α ! τί ἀσυλλόγιστοι ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ γραμματοκομιστὰὶ νὰ σοῦ ξεφουρνίζουν πρῶι, πρῶι στὸ κρεβάτι ἀκόμα τὰς φλυαρίας τῶν φίλων μας, καὶ τί χαριτωμένη ζωὴ, ποῦ τὴν ἔχομεν κ' ἡμεῖς οἱ ὑπάλληλοι !... Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ μετὰ τὸν θεῖόν μου, καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, δὲν πρέπει νάμει δυσηρεστημένος κανεὶς ἐκ τῆς θέσεώς του, ὡς ἐπαρχος. Ποῦ, ὁ πεφουσημένος ἐπαρχος κ. Παντελῆς Φωτιάδης τῆς ἐπαρχίας Βάλτου, καὶ ποῦ ὁ ταπεινὸς σὰς δούλος κ. Γεώργιος Παναγιώτου ὑπάλληλίσκος τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου ἀδελφῶν Δημητριάδου !... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ νερὸ εἶνε πολὺ βραδυνό ! θὰ προτιμοῦσα νὰ ἐκμνη μιὰ ψυχρολουσία, νὰ περάσω οἱ χθεσινὸι καπνοὶ τῆς μύτης, ποῦ μάχουσι κινδυνὸν ἀκόμα τὸ κεφάλι, ἀλλὰ τί νὰ γείνη, θὰ νηθῶ μ' αὐτὸ τὸ παλινόνηρο. Καὶ σάν τι, νὰ μοῦ γράψῃ ἡ χαριτωμένη ἐξαδέλφη μου ; Διὰ τὴν θελκτικὴν φλυαρίαν τῆς δὲν παραξενεύομαι καθόλου, τὴν ἔχω συνηθίσῃ πολὺ καλὰ τόρα ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐξόδου τῆς ἀπὸ τὸ Ἀρσακίον... Μὰ ποῦ νὰ βρισκείται τόρα ἡ πετσέτα μου ; Τί ἀκαταστασία σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Καὶ ὅμως τὴν θυμάμαι μικρῆ, ποῦ ἦτο πολὺ, πολὺ ἐντροπαλὸ κριτσάκι φαίνεται τὸν καιρὸν ποῦ ἐπάτησε τὸ γόνακι τῆς τὴν κλίμακα τοῦ Ἀρσακίου, θὰ ἀπέβαλεν ὅλην τὴν

ἐντροπαλότητά τῆς, γιατί θυμάμαι πῶς τὴν πρώτην φοράν τῆς ἐξόδου τῆς, ἐπῆγε νὰ μετὰ πνίξῃ μετὰ τὸν χειμαρρὸν τῆς φλυαρίας τῆς. Καὶ τί φλυαρία καλὴ ! τῆς ἔμεινε διὰ πάντα ἔκτοτε. Νά, θυμάμαι πρὸ τοῦ νὰ διορισθῇ ὁ καυμένος ὁ θεῖος — φαντάζομαι κ' αὐτοῦ τὴν χαρὰ τοῦ τόρα, μιὰ δεκαετία μακρὰν τῆς θέσεως τοῦ ἐπαρχοῦ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, ἐφάνη πιστὸς ὅμως τοῦ Δεληγιάννη, καὶ μετὰ τὸ δίκην του τόρα, θὰ γλεντᾷ τὸ ἐπαρχιλίκι του ἐκεῖ πέρα εἰς τοὺς κατσιακλέφτας τοῦ Βάλτου, καλοπέρασι ποῦ θὰ τὴν ἔχη ! — Λοιπὸν πρὸ τοῦ νὰ διορισθῇ ὁ κ. Φωτιάδης, μόλις ἐτολμοῦσα νὰ πατήσω τὸ πόδι μου εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἡ χαριτωμένη κόρη του μ' ἐσυρνε ἀπὸ τὸ χεῖρ γρήγορα, γρήγορα σὲ μιὰ πολυθρόνα μ' ἐτοποθετοῦσε ἐκεῖ μιὰ διὰ πάντα, ὡς τοποθετοῦμεν εἰς τὰς θυρίδας τοῦ γραφείου μας τὰς δέσμας τῶν παλαιῶν ἐπιστολῶν, ἔπερνε ἕνα κάθισμα, κ' ἐθρονιάζετο ἀντικρῶ μου, καὶ... ἀπὸ τὸν θεὸ καὶ στὰ χεῖρα τῆς. Καὶ τί δὲν ἔλεγε τὸ ἀκούραστον ἐκείνο ροδόχρουν στοματάκι. Ποῦ νὰ τολμήσω νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου ! Καὶ ποῦ λές, Γιωργῆ μου, Γιωργαλᾶ μου, γθές ἐκίχαμε ἐκείνο μετὰ τὴν Μάσιγγα, ἐπήγαμεν ἐκεῖ μετὰ τὴν Ἑλένη, ὁ μπαμπᾶς μας δὲν ἤθελε τὸ βράδυ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ, τί νὰ κάνωμε κ' ἡμεῖς, παίρνομεν τὸν φίλον σου τὸν Παῦλον τὸν Δημητρηκακόπουλον ἔτσι ἔξαφνα ποῦ τὸν εὐρήκαμεν εἰς τὸ δρόμο κ' ἐπήγαμεν ἔξω εἰς τὴν ἐκθεσιν... ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ἔσπασε τὸ πόδι του ὁ Ντόκ ὁ καυμένος, ξέρεις πῶς ; νά, αὐτὸς ἐπήγαμεν μπροστὰ ὅπως πάντα, κ' ἐπήδουσε στὰ κάγγελα τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ἔξαφνα τρώει μιὰ, βάνει τὰ οὐρλιατὰ, τὸν σθάνομε, τὸν σηκάνομε, ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον μετὰ τὰς φωνὰς του, ὁ καυμένος ὁ Ντόκ !... Κ' ἐξακολούτουσε νὰ λέγῃ, νὰ λέγῃ, ἐνῶ ἐκινεῖτο ἀκούραστη ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμά τῆς, προέτεινε τὰ στήθη, ἀνύψου τὸν χιονώδη λαίμόν τῆς, διευθετοῦσα κάθε στιγμή τὸ φόρεμά τῆς, τὰ μαλλιά τῆς, τὴν ἀπαράτητον ἀνθοδέσμην τῆς περὶ τὸ στήθος, τόρα μὲν μ' ἐπλησίαζε τόσο ποῦ ἐκλλοῦσαν τὰ γόνατά τῆς μετὰ τὰ ἰδικά μου, καὶ μ' ἐρρίπιζε δροσερὰ ὁ δροσερὸς ἀνασασμὸς τῆς, τόρα δὲ μοῦ ἔδανε σιγὰρα ἀπὸ τὴν κηπινοθήκην μου, μοῦ τᾶναθε, τὰ πετοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρον, μοῦ ξανάκαμνε ἄλλα,